

MỘT CHUYẾN ĐI BUỒN.

Khúc Linh Lê

Chiêu Chấn Uy posts 6.13.2022

Khúc Linh Lê và Việt Khang

Tôi biết rõ và nhiều chuyện về thằng cuội dâm chủ này, trước kia tôi đã cảnh báo, nhưng nhiều người vẫn còn quá dễ dãi để cho cuội sỏ mũi dất đi lòng vòng, cũng tại vì danh vọng và tiền tài mà chúng bán linh hồn cho quỷ đồ.

SỰ THẬT VỀ NHẠC SĨ VIỆT KHANG! (để tùy mỗi người suy xét...)

Bài viết này không công kích cá nhân nào cả, nhằm để mọi người hiểu rõ hơn về Việt Khang phơi bày sự thật trước ánh sáng sẽ giúp mọi người thoát khỏi sự u mê, ngu muội cho hai chữ Thần Tượng.

Câu chuyện có thật và được tác giả kể lại nguyên văn...

Trong chuyến về VN năm rồi, tôi ngoài mục đích sửa chữa hàm răng và thăm người mẹ bị bệnh, nên tôi không có dự tính để thăm viếng ai cả, suốt ngày chỉ ru rú trong nhà không đi đâu chơi, chỉ vì tôi gắn implant nên có muốn đi cũng đi không được. Do đó thời gian quá rảnh rỗi tôi lên Fb, và tình cờ thấy trong cmt của một người bạn "xin lỗi không nhớ tên" có đăng hình một người phụ nữ đã luống tuổi, chụp hình chung với Việt Khang tại nhà của Việt Khang, đó là cô Tuyết Cao...

Tôi thâm phục trong lòng vì cô Tuyết đã quen biết với Việt Khang, là thần tượng của Khúc Linh Lê từ lâu lắm rồi, sau khi nghe tin Việt Khang bị bắt vào tù, chỉ vì hai bài hát yêu nước, chống cstq, tc. Thế là tôi đánh liều xin kết bạn với cô Tuyết Cao, và nhắn tin xin cô số phone, địa chỉ của Việt Khang để xin gặp mặt thần tượng cao cả của mình...

Thật sự quá sung sướng cô Tuyết Cao từ Mỹ quốc đã cho tôi biết số phone của Việt Khang để tôi liên lạc. Rồi tôi đã gọi phone cho Việt Khang để xin địa chỉ. Lúc đó tôi đã cho Việt Khang biết tôi từ nước Úc mong muốn thăm viếng Việt Khang, vì sự ngưỡng mộ của tôi với Việt Khang qua hai bài hát của Việt Khang sáng tác..

Lúc đó Việt Khang nói chuyện với tôi trong điện thoại rất hoan hỉ và vui mừng, nên đã sẵn lòng cho tôi địa chỉ nhà ở Mỹ Tho, gần nhà thờ.

Chuyện làm răng tôi chỉ còn gắn hai cái răng implants là xong, nên tôi còn được bốn ngày là về lại Úc.

Tôi có người bạn thân văn nghệ rất thân thiết làm nhạc công ở Bà Rịa Vũng Tàu. Vì chuyện tôi về VN, tôi đã làm cho người thân tôi lo lắng, cho nên tôi không dám cho biết tôi sẽ gặp thân tượng Việt Khang, là người tù nhân lương tâm, nên tôi đã âm thầm gọi phone rủ rê anh bạn mời đi gặp Việt Khang.

Anh ta là thuộc dạng người "phản động" không ưa cs, nên khi được tôi rủ, anh liền bỏ cả công việc để lái chiếc xe máy từ Vũng Tàu tới Saigon ở Quận Bình Tân gặp tôi cùng đi tìm "thân tượng".

Trên đường đi sắp đến Mỹ Tho, tôi đã phone cho Việt Khang biết là "sắp tới", và hỏi căn kê nhà của Việt Khang ở khúc nào, vì cả hai còn mù mịt về đường xá của thành phố Mỹ Tho.

Việt Khang đã cho chúng tôi biết đang trong nhà thờ sắp ra, và hẹn địa điểm trước một công ty bán hàng điện tử, rồi đứng ở đó chờ, khoảng 10 phút sau Việt Khang sẽ ra rước. Việt Khang còn cho chúng tôi biết rằng: "Anh chị đứng ở đó chờ em, em sẽ ra đón vào nhà em chơi. Mẹ em từ sáng đã làm đồ ăn và nước uống đầy đủ. Chị không cần phải lo gì cả, chờ chút em tới đón."

Khoảng chưa đầy 10 phút Việt Khang lái xe ở bên kia đường vòng xe lại gặp chúng tôi. Lần đầu tiên thấy chúng tôi Việt Khang đã lộ mặt vẻ ngạc nhiên, và không tin tôi là "Việt Kiều"... chỉ vì tôi ăn mặc kiêu rách rưới bụi đời, không đi xe hơi mà ngồi trên cái xe máy cũ dính đầy bụi vì đường xa.

Việt Khang đã đổi ý không mời vào nhà để tiếp đãi nồng hậu như Việt Khang đã hứa trong điện thoại. Cậu ta đã mời vào đại quán nước ở vỉa hè trong khí hậu rất nóng nực vì mái tôn che nắng, thời gian đó đang ở giữa tháng tư VN rất nóng.

Tôi còn nhớ như in trong đầu tôi khi Việt Khang chạm mặt tôi và thốt lên rằng: "Ủa chỉ có hai người thôi sao? Em cứ tưởng chị đi xe hơi nguyên một phái đoàn chứ... thôi chúng ta vào quán này đại để nói chuyện."

Tôi đã thật sự sốc vì thái độ khinh người của Việt Khang, nhưng tôi vẫn dần lòng xuống và nghĩ thoáng đi "có lẽ Việt Khang là người miền nam, nên ăn nói mộc mạc..."

Khi ngồi xuống chúng tôi bắt đầu câu chuyện bằng những lời giới thiệu tên và vùng miền.

Tôi có hỏi Việt Khang là: "Có an ninh theo dõi chúng ta không?"

Thì VK cho biết: "Không có chuyện đó, gặp mấy thằng công an tôi còn chửi nó chớ sợ gì..."

Trong bụng tôi thầm phục trong bụng quên đi cái sự sốc với Việt Khang vừa qua. Chà Việt Khang đúng là người đấu tranh cam đảm.

- Chị rất cảm ơn Việt Khang, vì nhờ Việt Khang sáng tác hai bài hát, mà đã khơi dậy lòng yêu nước. Hiện nay ở hải ngoại, người đồng hương chúng ta khi làm chương trình văn nghệ, đều có hai bài hát của Việt Khang. Cả chương trình trong hội chợ tết đều ca vang hai ca khúc đó.

Việt Khang cười rất vui và nói chuyện rất là "khiêm tốn", đến nỗi trong lòng tôi cũng không thể ngờ được.

Việt Khang, "Em cũng không biết tại sao em đặt được hai bài hát đó chị ạ. Có lẽ nhờ đức mẹ đã soi sáng cho em, nên em mới có ý tưởng đó, chứ em không ngờ nó lại tác động đến mọi người như vậy..."

Trời... hai bài hát với lời lẽ yêu nước chống giặc tàu quá hay, mà lại viết không phải do sự xúc cảm trong trái tim mình, mà do đức mẹ soi sáng!? OMG...

Mục đích tôi đến thăm Việt Khang là mong gặp "thần tượng" của mình, nên tôi đã không quên bổn phận của mình là dân "Việt kiều", phải tỏ lòng ủng hộ bằng miệng và tâm lòng không thôi, mà còn ủng hộ tiền bạc. Mặc dù lòng tôi có những hoài nghi về thái độ khinh người của Việt Khang, nhưng tôi cũng chỉ là nửa tin nửa ngờ, thay vì dự định cho Việt Khang 3 trăm đô từ ban đầu, nhưng tôi chỉ rút ra một tờ giấy 1 trăm đô Úc mà thôi.

Tôi khách sáo nói Việt Khang rằng: Mong em nhận đây tấm lòng của chị "của ít lòng nhiều", vì gần ngày về lại Úc nên chị có nhiều đây thôi, mong em thông cảm.

Thật là bất ngờ cho tôi khi Việt Khang lấy tiền, bỏ vào bóp rồi nhét vào túi quần với động tác rất nhanh, không một lời tiếng cảm ơn hay vài câu nói nào cho mát lòng người... Cho ta cảm giác như số tiền này nhỏ nhoi quá, không đáng nói tiếng cảm ơn, coi như đó là bổn phận của người muốn gặp "thần tượng".

Anh bạn tôi này giờ ngồi nghe, và thấy thái độ cư xử của Việt Khang, nên anh ta cũng sốc như tôi ngồi im như tượng... Khoảng độ dăm phút, anh ấy cũng muốn xóa tan bầu không khí "lạ thường" ấy, nên tìm cách lên tiếng hỏi cho khóa lấp phần bi kịch đời bạc bẽo.

- Lúc này em có còn chơi nhạc không?

Việt Khang trả lời là:

- Không anh, em giờ không làm gì cả, vì ban nhạc không ai muốn em đánh, em chỉ đánh organ cho nhà thờ thôi... thời gian còn lại, em lo chờ con trai đi học.

Khúc Linh Lê nghe thế hỏi thêm:

- Phải Việt Khang theo đạo công giáo?

Việt Khang,

- Không chị, em mới vào đạo sau này thôi, khi em ra tù, em nhờ ơn đức mẹ soi sáng, nên đã theo đạo. Còn ba mẹ em theo đạo phật, nay trong nhà chỉ có mình em theo đạo thôi chị...

Thêm một điều ngạc nhiên cho tôi nữa về Việt Khang, là tại sao lúc đầu nói hai bài ca Việt Khang sáng tác là nhờ đức mẹ soi sáng nên mới nảy sinh ra viết trong trướng khi bị bắt, Việt Khang chưa vào đạo, thì lại được cho là nhờ huyền năng của Đức

mẹ soi đường dẫn lối, câu chuyện Việt Khang sáng tác giống như chuyện cổ tích thần tiên, và rất là trêu tượng.

Việt Khang còn cho chúng tôi hay là Việt Khang sắp được xuất ngoại, và Việt Khang đang dạy lại cho lớp trẻ trong nhà thờ đánh organ, để khi Việt Khang xuất ngoại có người thay thế đánh cho nhà thờ vào dịp lễ.

Tôi nghe nói thế bèn tò mò hỏi:

- Em đi chung với vợ con không?

Việt Khang,

- Không chị, em chỉ được đi một mình mà thôi, còn vợ em đã ly dị từ khi em vào tù... chuyện vợ chồng khó nói lắm chị, khi người ta không còn thương mình nữa thì đành chịu thôi. Giờ em chỉ lo cho con trai của em, tương lai em sẽ bảo lãnh nó qua Mỹ.

Anh bạn tôi đã mời Việt Khang, và nhờ Việt Khang rủ thêm bạn bè cùng vào quán có nhạc, để ăn nhậu một bữa trước khi chia tay. Ngày đó là chiều Chủ Nhật, thiết nghĩ mọi người được rảnh rỗi, nhưng Việt Khang cương quyết từ chối, rồi nói:

- Em không đói... em còn phải về chở con đi học thêm. Tối nay em còn phải thức khuya để nói chuyện mấy người ở bên Mỹ. Nếu sáng mai anh chị về, thấy em không gọi thì chị cứ việc về đi nhé và cũng đừng gọi cho em, có thể em ngủ dậy rất muộn, vì thức khuya bận tiếp chuyện với người nước ngoài...

Nói xong Việt Khang đứng dậy thản nhiên dắt xe đi về, còn tôi ở lại tính tiền nước. Đến tối hai chúng tôi vào một quán ăn cũng khá sang và sạch sẽ, anh bạn tôi có lẽ vẫn còn luyến tiếc chuyện gặp gỡ quá ít ỏi thời gian này, nên cố gắng gọi phone cho Việt Khang ra để quán cùng ăn uống nói chuyện cho vui vẻ, nhưng Việt Khang vẫn một mực từ chối.

Lúc này tôi mới cảm anh bạn:

- Thôi anh, đừng kẻo nài nữa, chắc Việt Khang rất bận, mình ăn đi, Khúc Linh Lê cũng đói bụng lắm rồi...

Tôi đã cố gắng ăn, cố nuốt trôi thức ăn, nên cứ phải liên tục uống nước cho khỏi mắc nghẹn. Trong lúc này hai cái răng hàm tôi là cái trụ răng mới gần hồi lúc sáng, vẫn còn đau nhức ê ê, và vẫn còn rỉ máu. Nhưng cái đau ấy không bằng cái nỗi đau trong lòng tôi, một người không còn mang quốc tịch VN, nhưng vẫn hoài bảo và vẫn còn trái tim của dân tộc VN, thế mà tôi đã bị lừa dối, bán đứng bởi người VN không có một lương tâm đấu tranh vì quê hương dân tộc.

Tôi đã bị làm bởi hai bài hát mà tôi vẫn luôn miệng cất tiếng hát theo với những ngày trong hội chợ tết, ôm thùng tiền đứng chào xin mọi người đóng góp, cho quỹ từ nhân lương tâm...

Sáng hôm sau tôi ngồi trong quán ăn hủ tiếu, anh bạn tôi tiếp tục lì, cố gọi cho Việt Khang ra để ăn sáng, nhưng không được đáp lại, mặc cho tiếng phone réo gọi cho tới cuối, khi nghe tiếng đầu giây kia giọng eo eo tiếng Bắc trả lời: "cuộc gọi của quý vị không liên lạc được..."

Trong suốt hành trình trên đường về, tôi và anh bạn không nói một lời nào, có lẽ ai nấy đều bị sốc, và ngượng ngùng khi "thần tượng" mình đã hoàn toàn sụp đổ, và nát bậy hơn tương bầm...

Sau khi về lại Úc tôi đã im lặng và buồn lặng lẽ một mình, sau đó tôi đã nhắn tin anh bạn là xin lỗi anh ấy, đã rủ rê anh bỏ cả công việc, và không quản ngại đường xa để đi gặp một con người quá tâm thường hơn người tâm thường...

Lúc này anh bạn tôi mới lên tiếng quá bất mãn với Việt Khang. Anh đã không dám thố lộ lòng mình vì tưởng Khúc Linh Lê không nhận ra con người của Việt Khang.

Còn Khúc Linh Lê lại không dám nói ra vì quá xấu hổ, vì mình đã vô tình giới thiệu tâng bốc Việt Khang lên trên mây, để rồi phải hứng chịu sự ê chề rất cay đắng này.

Cả hai cùng chung nhận xét và cùng quan điểm về con người Việt Khang, nhưng phải mất một tuần mới thông hiểu nhau là vậy...

Sau khi về Úc tôi đã post hình lên nhưng không hề viết chi tiết cuộc gặp gỡ này. Đó là hình chứng minh tôi đã gặp Việt Khang. Đã có nhiều người thăm trách tôi sao không nói gì cả...

Biết nói sao đây? Ai sẽ tin mình? Nếu Khúc Linh Lê nói ra, không chừng sẽ mất hết bạn bè trong Fb. Rồi mọi người sẽ ồ ạt chửi rủa mình không tiếc thương, còn sẽ bị chụp mũ oan ức cho mình cái nón cối, là người phá hoại người đấu tranh yêu nước...

Trong vài dịp tôi đã cmt thố lộ tâm trạng của tôi, nhưng vẫn giấu thông tin, cô bé Emily đã hỏi tôi, và có vài người còn nhắn tin cho tôi để biết người lừa đảo là ai... nhưng tôi cũng vì nghĩ cho đại cuộc nhất định im tiếng không cho biết.

Câu chuyện này giờ tôi đã hiểu và nguôi ngoai phần nào, vì có những người biết chuyện hai bài hát không phải của Việt Khang, đã an ủi tôi, và cho những thông tin, nhưng tôi vẫn phải tôn trọng, không nói ra những nhân vật nào đã cho tôi thông tin này.

Nhờ vậy tôi đã vẫn thêm niềm tin và vẫn còn yêu hai bài hát đó. Bởi vì hoàn cảnh quá phức tạp, nên tác giả thật sự đã nhường cho Việt Khang hai bài hát, cũng chỉ vì nghĩ cho đại cuộc đấu tranh chung, cũng như tôi.

Nhưng bây giờ tôi cũng mong rằng mọi chuyện nên đưa ra ánh sáng, chấp dứt sự lừa lọc để lấy tiền những kiều bào yêu nước, qua hai bài hát. Mong rằng Việt Khang còn có chút lương tâm, nên chấp dứt sự lạm dụng bài hát đó, đừng tham lam ích kỷ những hư danh tiền tài vật chất, nó sẽ làm nản lòng những người có tâm cho cuộc đấu tranh chống bạo quyền cs.

Cám ơn quý vị đã đọc câu chuyện thật của tôi.

Khúc Linh Lê